

СВОБОДНИ ДУШИ

chitanka.info

ДИАНА ЕНЧЕВА С УСТНИ...

*Заведе ме до дебрите на страст.
Такава, непозната. В своята цялост
душата ми простенваше в екстаз
в насладата си гърчеше се тялото.*

*На струйки се разливаше възбуда.
Очите ми тъмнееха в несвяст.
На себе си ли бях или бях луда?
Дали не бях във нереален свят?*

*Дори и времето замря за кратко.
Заслушано във пулса ни, бе спряло.
Не можех да повярвам колко сладко
е с устни да ме обладаваш цялата...*

*Когато от страстта си се свестих,
когато в себе си аз пак се върнах
звучаха в мене музика и стих...
...Целунах те и те прегърнах.*

ДИАНА ЕНЧЕВА

ВЕЧНО ЖИВА

*„Скорпионите“ се самонаранявали,
за да изтърпят на болката отприщена.
После бавно за предишното забравяли.
Сякаш се възраждали от нищото.*

*А възможно ли ще е да ме забравиш,
като се насилиш сам и се заставиш?
Остро жило във сърцето си да впиеш
и една любов приспиш или убиеш?
В люта болка ще се гърча, ще се вия,
но във тебе вечно жива ще остана.
Знам, ще се опиташ — няма да го скриеш,
всъщност, твоето сърце е цяло рана.
Даже, ако те обхване лудост нова,
любовта с повторен опит да погубиш
и приготвиш скорпионската отрова,
в сън вълшебен в мен отново ще се влюбиш.
Любовта красива — казват — не умира
и над нея никой, нищо нямат власт.
В теб за мене любовта ти ще пулсира,
вечно жива, огън — дива страст.
Мене в сънищата жадно ще прегръщаш,
ще ме любиш ненаситно, с луда стръв.
Аз съм част от тебе и от твойта същност,
част от огненогорещата ти кръв.
Скорпионската отрова елексир е
пред отровата на болката — любов.
Ще се раждам в тебе вместо да умирам
и при всеки опит твой за нов живот.*

*И повярвах във легендата красива,
дето тайнствено се носи по света.
„Истинска любов остава вечно жива
и безсилна е пред нея и смъртта“.*

ДИАНА ЕНЧЕВА

БИСЕРНО СТРАДАНИЕ

*А перлите приличат на сълзи.
Дали, защото в болка са родени?
По морско дъно мидата пълзи,
но може да научи тебе, мене*

*как в живота злото да надраснем,
над тежка мъка да се извисим,
сами да станем бисери прекрасни,
когато с обич всяко зло простим.*

*От песъчинка страдащата мида
усеща остра болка във плътта,
а после болката в седеф зазида
и ражда бисерната красота,*

*с достоен за страданието блясък.
Съдбите на света — безброй вселени
от болки във зрънцата пясък —
потъват, никому несподелени.*

*Сълзите ни са капките страдание,
пречистено в душата — бисер бял.
Напомнят тихо мъдрото послание —
„Да си страдал, значи си живял!“*

ДИАНА ЕНЧЕВА ПОСЛЕДНОТО ПИСМО

*Последното писмо — неразпечатано
не искам с мисъл даже да докосвам.
Досещам се — от думите ще плача
и като хала ще нахлуят в мен въпроси*

*кога и как със леките си стъпки
от нас си тръгна блудната любов,
тъй, както във сърцата ни се вмъкна
и пламна огнен в жилите, живот.*

*Аз зная думите сега изписани
от натежала с безразличие ръка.
Ще ме убие в тях разголената истина,
ще ме удави като придошла река.*

*Така е по-добре! В затворен плик
една надежда сгушена, мечтана,
една любов със своя нежен лик
...запечатана да си остане.*

*Така писмото ти ще ми напомня
за всички мигове, за нас прекрасни
и сякаш то ще е едно от многото
мънисто във огърлицата — щастие.*

*За мен последната ти вест е смърт
и да погледна във очите и не мога.
Раздяла ме връхлита всеки път
с едно написано последно „Сбогом!“*

*Душата ми те моли за пощада.
Спести ми моля болката, плача!
Безкрайно дълго във живота страдах.
Поредно „Сбогом“ как да понеса?!*

ДИАНА ЕНЧЕВА

ЗНАЕШ ЛИ КАК УХАЯТ РОЗИТЕ...

*Знаеш ли как ухаят розите през юни?
Рози, още недокоснати, неподарени,
бликнали внезапно в ранна лятна утрин,
блеснали в сребристи капки, разпилени.
Пъпки са едва, ухания разпръскват.
Вятърът ги гали с погледа си влюбен...
В допир от любов с молитвените пръсти,
узнал би, как ухаят розите през юни...*

*Знаеш ли как ухаят розите през юни?
Чуваш ли ги нощем, как те викат страстно,
как нахлуват дръзко през пердето тюлено,
как проникват във съня ти с аромата властен?
Потопи се в танца сред безброй светулки,
в тишината лятна на оркестър многострунен,
де щурци извиват с първите цигулки...
и узнал би, как ухаят розите през юни...*

*Знаеш ли как ухаят розите през юни?
Те те канят в знойното си страстно лято,
влюбени в живота, от него недолюбени,
натезжали от любов кюлчета злато...
Знаеш ли как ухаят розите налети,
подивели от копнеж за обич споделена?
Те ухаят, както могат само лете,
на зряла любов, като цялата мене!*

ДИАНА ЕНЧЕВА

ДОМ

*Кое в една обикновена къща,
в този най-обикновен подслон
е тайната, която го превръща
в един уютен, топъл, свиден дом?*

*Кое в живот събужда всяка тухла,
кое рисува на прозорците зеници
и дарява и душа като на кукла?
Кое привлича силно даже птицата —
да спира в стряхата му своя полет,
превърнала се в дом, в гнездо,
в което се завръща всяка пролет?
Дали това не е домът — любов?*

*Там лято е сезонът му единствен
и гласовете му са песни звънни,
рай — реален, земен, неизмислен,
свят живян наяве и насъне.
Свят, във който има всичко —
баща и майка, брат, сестра
и пролетно гнездящи птички...
Дом събран, сплотен от любовта.*

*Какво по — хубаво от дом такъв,
със обич майка хляба си опича,
а още сънена дочувам първо —
„На татко моето добро момиче!“
Градинките с цветята, живи плетове,
смехът на бабино любимо внуче...*

*Такъв е дом, събудан с песен петльова,
а нощем спящ сред звездно благозвучие.*

*А после, дом за двамата създаден.
Един магиен свят — светът вселена,
във който господарката е радост,
и домакиня — любовта му споделена.*

*Кога и как светът се сгромолясва
и сменят се боите му красиви,
градинките с цветята буренясват,
удавени в нюансите на сивото?
В прозорците, угаснали зеници,
с тъгата детска, сякаш са помръкнали,
нелюбили прогонените птици,
завинаги от този дом изхвъркнали.
С вратите само вятърът говори,
раздухва пепел в мрачното огнище,
донася ехото, как някой спори
и как превръща дом във пепелище...*

*Изтръпнала се вглеждам в този дом.
Сега не искам в него да се връщам.
Болезнено узнала как, кога, защо,
кое превръща дом в обикновена къща.*

ДИАНА ЕНЧЕВА ТИ МОЖЕШЕ...

*Ти можеше да го изместиш,
не просто с подпис и халка!*

*Аз станах твоята невеста,
от обич! Ти избра дълга!
Не бях обичната съпруга,
почетена дори не бях.
А можех да забравя другия,
да бъда вечно твоя, щях!
И стигаше ми малко обич,
и малко нежност в две ръце,
и твоя щях да съм до гроба,
и твое — моето сърце!
Сега не смей да обвиняваш
...хладното ми безразличие,
че ехо вятърът довява
отминало „Обичам те!“
А ти се скри във редовете
с два подписа, с две думи „Да“.
На теб ти стигаше да имаш,
е, някаква си там, жена!
Не забеляза — в теб се влюбих.
Заклехме се в любов пред Бога.
По пътя дълъг се изгубихме...
Прости ми! Повече, не мога!*

*Ти можеше да го изпъдиш
от сърцето, от стиха...*

*Да можеше за теб да бъде
повече от подпис и халка?!*

ДИАНА ЕНЧЕВА НЕ СПИРАЙ!

*Облада ме със...думи,
вдън душата проникна!*

*Неусетно се влюбих
и в мен огънят бликна.
С думи нежни докосна
онемелите устни,
сред порой от въпроси
се роди топло чувство.
От незнайна посока
с думи ръсна ефира
и съм цялата мокра,
че те моля „Не спирай!“
И без страх, и без свян
говори ми без фрази,
и от лудост пиян,
се предай на екстаза,
и пулсирай, пулсирай
във безброй редове.
Аз крещя да не спиращ
„Още не! Още не!“
А от страстните думи
да ме пазиш, недей.
Не ми казвай „Безумно е,
две души да се слоят!“
И какво, че в ефира
ний души сме безплътни
пак те моля „Не спирай!“
пак те моля „Не млъквай!“*

*Ако думите писани
са със чисто значение
щом са искрени, истинни,
моят дух ще зачене
и душата ми бремна
пак любов ще роди,
и какво, че сме временни
и аз, пък и ти,
ще оставим за други
две поеми — Любов...*

*Обладай ме със думи,
моят дух е готов!*

ЕВА ВАСИЛЕВА

ГРЕШНА ПОСОКА

*Видях във теб студенината,
величествена, горда и жестока,
почувствах в мене тишината,
изгубихме си вярната посока.*

*Ти беше грешка от начало,
защо последвах те, не знам,
подлъгах се по детски замечтана,
готова всичко да ти дам.*

*Сега сама съм, и ти си сам,
невярващи, студени и презрени,
а вярната посока някъде е там,
скърбяща за душите ни ранени.*

ЕВА ВАСИЛЕВА ПРОСТИХ ТИ!

*На колко ли добри жени
обещал си ти любов?
Стотици, хиляди дори,
бил си подъл и суров.
Една от тях бях аз,
не виждах и не чувах,
за тебе мислих ден и час,
постоянно те сънувах.
Плаках, молих се, крещях,
когато ти си тръгна.
От любов се разболях,
а ти (подлец!) не се завърна.
Сега те срещам — окаян, сам,
живота дал ти е урок,
за прошка молиш — аз ще ти я дам,
да простиш не е порок!*

ЕВА ВАСИЛЕВА

СЛЯПА

*С ръце аз мога тебе
да прегърна,
но на погледа ти нежен
не мога да отвърна,
с ръцете си докосвам, чувствам,
милвам,
звука на твоето сърце усилвам.
И чувам го как силно бие,
крещи, от глуха болка вие,
и заедно със моето сърце
протягаме към Бог ръце.
Защо?
Защо отне ми светлината,
защо заключи ме във тъмнината?
Не виждам вече топлите очи,
душата ми е празна,
остана без мечти.
Ще мога ли да се науча да живея,
ще мога ли за слънцето
да не мислея?
Не знам, но щом до мен си ти,
не ще спре сърцето да тупти.*

СИЛВИЯ КРЪСТЕВА

ИЛЮЗИЯ

*Кристални брегове прекосявам
Със тяло приковано във себе си,
Прозрачни нишки скъсявам
От разточително усещане.*

*Бавно, гаснещи пламъци,
Тройно преплитат снагата си
И нещо се разполагат
И владеват мрака си.*

*Бури от огнени облаци,
Дъжд от изстреляни думи,
Тайни пътеки по друмища,
Кални на вид пеперуди.*

*Кристални брегове прекосявам
Мастилени петна под мене,
Зад мен изстинали пясъци,
С отворени сетива онемели.*

*Прекършени клони по скатове,
От слънца и луни обсебени,
В живота ми, има ли свлачища,
Има...те са мъртво родени.*

СИЛВИЯ КРЪСТЕВА ЗА ЕДНА ЛЮБОВ

*Когато те създавах...не разбрах,
Че тук си, и че си реален,
И в лунната пътека не съзрях,
Вечерния ти образ от вълни изваян.*

*Когато с теб живях...аз не разбрах,
Ти светлина ли бе, или пък мрак
И скрих душите ни във пепелни мъгли,
И заглуших без глас последните мечти.*

*Когато те ранявах...не разбрах,
Гласа на мъртвата прокоба
И на лицето ми застина капка дъжд,
А всички казваха, че е отрова.*

*Когато те убивах...не разбрах
И себе си не разпознах във тази роля
И здрача бе поредния палач
Със който аз не исках да говоря.*

*Когато те погребвах...не разбрах,
Пръстта как трябва да разровя,
Сама със двете си ръце,
Във полунощ незнаех аз какво да сторя.*

*Когато всичко свърши...не разбрах,
Във себе си дали съм окована,
Дали животът ми е тъжен паж,
Усмивките ми които разпилява.*

*Когато без душа съм...не разбрах
И тялото дали ме е предало,
Навсякъде усещам само прах...
От минало завършило с начало.*

СИЛВИЯ КРЪСТЕВА

РАЗПИЛЕНИ

*Разпилени вихрени спомени,
Изгорели стари икони
От безбожие и жестокост погубени
Захвърлени в светове от канони.*

*Разпилени лица недочакали
Погледи раздиращи мрака,
Светкавици не изплакали,
Сълза за дъжд и разплата.*

*Разпилени думи от истини,
В парчета самота са обвити,
Заглушили поредните стихове,
Зная, че бяхме...убити.*

*Убити от кръвожадните помисли,
От натури света омерзители,
От забързани фалшиви скорости,
Облечени в злостни подбуди.*

*Разпилей ме сега след затишие,
Нарисувай ме с дъх и уханье,
Утеш ме...изтрий ме предишната
Умъртвена бях...от състрадание.*

АНИ МОНЕВА ВЪЗДУШНА СЪМ

*Ще разпиля вятъра в твоите очи,
в зениците ти ще посея цветове.
Ще взема от небето хиляди звезди
и нежно ще ги скрия в твоите ръце.*

*Ще късам капчици от пролетния дъжд
и бурно ще ги вливам в твоята душа.
Ще сторя нещо щуро, ей така, веднъж,
припомняйки ти, че били сме и деца.*

*От изгревите светлината ще попия,
а после с усмивката си ще ти я даря.
Ключ за теб в сърцето си ще скрия,
за да отключвам есенната ти врата.*

*На нощта от ласката аз ще открадна,
да я претворя във пламенна целувка.
Ще се превърна в светеца и малка,
в погледа ти скрита от деня светулка.*

*Ще бъда истинска. Не винаги добра.
Ще се пиля и ще се завръщам у дома.
Въздушна съм. Надявам се, че го видя.
Без въздуха, аз знам — живял си досега.*

АНИ МОНЕВА ТАКЪВ ТЕ РАЗПОЗНАХ

*Такава грешна ме хареса,
забързана и малко тъжна.
Измисли ме — да съм чудесна.
Погали ме — да не замръзна.*

*Такава мълчалива ме хареса
и пусна ме във твоя сън.
В косите ми звезди заплете,
облече ме в камбанен звън.*

*Такава бледа ме хареса,
сред моя, есенния листопад,
в очакване на зимната завеса,
прибрала пролетния цвят.*

*Такава далечна ме хареса,
с изплакани от чакане очи,
в сърцето си вини понесла.
Целуна ме и каза — Замълчи!*

*Такъв нечакан аз те разпознах,
в сърцето ти със малка рана.
Докоснах я със трепет плах.
Плени ме. И поисках да остана.*

АНИ МОНЕВА НЕ!

*Очите ми поглеждаха със блясък
до вчера, когато някой го уби.
Хей тъй, подхвърлиха им пясък
и никой не помисли, че боли.*

*Сега от мен се иска да прогледна.
Но мога ли сред тая шир от суета
със погледа си аз да не засегна
или да разпозная ранената душа?*

*Ръцете ми докосваха със нежност
до вчера, когато някой я уби.
Запратиха ги в сивата безбрежност,
а исках да оставя с тях следи.*

*Сега от мен се иска да погала.
Но мога ли сред тая шир от суета,
да спра ръцете си, да не ударя,
или да не поискам да мъстя?*

*Сърцето ми говореше със шепот
до вчера, когато някой закреця.
Хей тъй, посегнаха на моя трепет,
защото искаха и мойта тишина.*

*Сега от мен се иска да обичам.
Но мога ли сред тая шир от суета
да върна трепета на малкото момиче,
без да поискам и аз да изкреця?*

*Това не стигна. Поискаха душата.
Започнаха да ровят в моя храм.
Не им харесвало каква ми е съдбата.
А, не! Извиках! Душата няма да си дам!*

АНИ МОНЕВА НАМИРАХ СЕ

*Червена, кръвта ме прониза,
започна навсякъде да пълзи.
Разкъсваше бялата риза,
а аз я зашивах с горчиви сълзи.
Пищяха и совете в мрака,
говореха, пареха, плачеха.
Закъсняла съм. Никой не чака.
Думите нищо не значеха.
Отекваше звън на камбани,
раздираше моята тишина,
а аз ги замерях със камъни,
изронени от ранена душа.
И свеци запалвах във храма,
да можех със тях да простя
болката все ненадживяна
и посева на цветни семена.
Иконите гледаха овехтяло
раните по молещите колена.
Въгленчето тлееше във бяло,
покрито от сивото на пепелта.
Вратите на храма затварях,
да скрия святата му светлина.
Падах, а после се изправях
по-силна. Помитах прахта.
Намирах се. Пречистена.
Усмивах се, говорейки с дъжда.*

АНИ МОНЕВА

МОЯ ЛЮБОВ ЗАКЪСНЯЛА, НЕЧАКАНА...

*Моя любов закъсняла, нечакана,
пристигнала тихо на пръсти,
като чиста сълза неизплакана,
ти в душата ми се прекръсти.*

*Моя любов закъсняла, нечакана,
откъсната от залезите на деня,
търпеливо аз съм те дочакала,
ровейки за въгленче из пепелта.*

*Моя любов закъсняла, нечакана,
малко самотна и есенно тъжна,
като стаена молитва неказана,
прегръщаш се с мен да не зъзна.*

*Моя любов закъсняла, нечакана,
в мъглата прокрадващ се лъч,
гледаш към мене със нежност,
синьо, по детски, с очите на мъж.*

ГЕОРГИ ПЕХЛИВАНОВ НА ДЯДО МИ

*В памет на дядо ми, чието име с гордост
нося!*

*Помня детското слънчево лято,
помня вълните и морския бриз,
как си играехме с брат ми безгрижно —
бягайки двама по пясъка чист.*

*Помня морето...и шамандурите,
помня стария каменен мост,
как идваше залеза розовосинкав —
приятен, нечакан, скитащ се гост.*

*Помня талянните мрежи крайбрежни
и калдармите ръждиви в(ъв) мрака,
виж ме — аз същото босо дете съм —
макар, че времето никак не чака.*

*Помня зелените дървени лодки,
помня и пълните каси с(ъс) риба,
и винаги с мъка си тръгвах към къщи —
щом дойдеше време — от там да си ида.*

*Помня белите люспи в ръцете ти
и окачените скърпени мрежи,
щом спомних си пейката стара на двора —*

погледа мой от сълзи се премрежи.

*Помня мъжете — боси по пясъка —
теглеци дългите, здрави възета,
помня лампата...под нея комарите —
хапеци моите тънки крачета.*

*Помня те...истински — как ме прегръщаш,
липсваш ми много — дори да отричам
и още боли ме, че тъй и не казах —
колко много...теб дядо обичам!*

ГЕОРГИ ПЕХЛИВАНОВ

ВАМПИР(КА)

*Някога...когато си далече
заслушай се тогава в тишината,
сърцето ми ще чуеш...то ще плаче,
крвящо ще проклина самотата!*

*Заслушай се в(ъв) тъжната му песен,
мелодията ражда се в душата,
животът...знаем — никак не е лесен
и идва пак...след радостта — тъгата!*

*Танцувай с вятъра под ритъма на блуса,
косите си развей — бъди цинична!
Пий от сърцето...тази кръв гореща —
нощта за теб е доста романтична!*

*Ще падна мъртъв...някъде...далече,
за теб сърца милиони още има,
не си виновна — просто се увлече —
кръвта те стопли — в тази хладна зима!*

ГЕОРГИ ПЕХЛИВАНОВ

ДОБРИТЕ МОМЧЕТА

*Спри се за миг, мое вечно страдание —
нека секунда живея,
нека усетя любовно ухание —
което отдавна копнея!*

*Вечно ще падам — в живота опарен
и тъй — ще си търся късмета,
не — няма място в света ти вулгарен —
за нас...добрите момчета.*

*До края се борим, в любов се обричаме —
тъй вечно живота ни гази
и казват, че луди сме — тъй да обичаме —
но лудите — господ ги пази.*

*В твоята джунгла — не ще оцелеем —
тук силни са тези с парите
и своите чувства — все тъй ще пилеем —
но вечно...ще пазим мечтите.*

*Виновни ли трябва да бъдем, животе —
че лоши — не можем да бъдем
и своите копнеж...и своята обич —
тъй вечно ли трябва да пъдим?*

*Хайде, стига сме близали раните
и сълзите дето ги леем,
умираме вечно — все ние сме слабите —
а всъщност...кога ще живеем?!*

ГЕОРГИ ПЕХЛИВАНОВ

ЩЕ ТЕ ЧАКАМ

*Тази нощ отивам си любима
и нищо, че си тръгвам — ще съм тук,
край теб ще бъда, вечно ще ме има —
поглеждащ теб, от всеки поглед друг.*

*И щом отново искаш да ме видиш —
загледай се в небето през нощта,
ще бъда горе — седнал на луната
и колко те обичам ще крещя.*

*Ще видиш как звездите ще събирам
и горе ще те чакам с(ъс) букет,
в сърцето ти ще бъда — чуй как викам,
и как разтапям с огън всеки лед.*

*Ще бъда прах — разпръснат в(ъв) морето
и ще те галя с(ъс) вълните нежно,
ще бъда вятър — ходещ по лицето,
и всеки миг от времето летежно.*

*Слънцето с усмивка ще прегърна
и с всеки лъч ще топля твоя ден,
а сълзите ми в дъжд ще се превърнат —
отпиеш ли ги — пак ще бъдеш с мен.*

*В(ъв) пясъка ще бъда всяко лято —
краката ти целуващ с топлина,
а зимата, ще чакам в снеговете —
на всеки връх и всяка планина.*

*Тази нощ отивам си любима
и всяко нещо има своя край,
и може би — до мене ще те има —
но само...ако горе...има рай!*

ГЕОРГИ ПЕХЛИВАНОВ

СЛЪНЦЕ

*Луд ли съм, че толкова те искам?
Ти си слънце — ще ме изгориш.
С пламналите сълзи ще те плискам.
Струва си! Дори да ме раниш.*

*Дълго във мечтите си те чаках.
Всяка нощ те търсих във съня.
Нямаше те. И самотен плаках,
чакайки да грейнеш във деня.*

*В дните си сред облаците плувах.
Реех се из синьото небе.
С усмивка на лъчите се любувах —
безгрижен като мъничко дете.*

*Слънчице, нима е късно вече?
В тъмното луната пак блести.
Хладна нощ, а ти си тъй далече.
Горе настаняват се звезди.*

*Пак за топлината ти копнея.
В мрака уморена сладко спиш.
Струва си със тебе да изгрея
и да чакам, да ме изгориш!*

ГЕОРГИ ПЕХЛИВАНОВ

НЕ МЕ БУДИ!

*Ако и днес до мен те няма
и в мрак потънал е деня.
Не ме буди! И нека само
секунда още да летя!*

*И ако всичките площади
замръзнали са във тъга.
Постой до мен! И нека двама
със теб да грейнем над света!*

*И нека вече сълзи няма!
И нека бъде светлина!
Постой секунда още в храма
на мръкналата ми душа!*

*Не ме буди! Дори да зная,
че блян си за една мечта.
Дори когато дойде края.
Не ме буди! Постой така!*

*И нека никога отново,
не се събудя от съня!
Ако и днес до мен те няма
и в мрак потънал е деня.*

ГЕОРГИ ПЕХЛИВАНОВ

ОЩЕ САМО ВЕДНЪЖ

*Тук съм — сред празни дихания
и чакам презърнал нощта,
след всички сълзи и страдания —
във мен да се влееш с дъжда.*

*Изпълни ме отново със вяра
и отпивай ме — устните впила,
победи във душата ми звяра,
и върни ми отнетата сила!*

*Открадни ми сърцето от мрака!
Влез във него! След туй заключи!
Нека никога друга не чака —
само твоите красиви очи!*

*Ти си моята свята икона.
Ти си лъч светлина във безкрая.
Ти си моята черна Мадона.
Ти си пътя от Ада към Рая.*

*Тук съм в тъмното — вече умиращ.
Всеки пламък тъмата гаси.
И руши се света ми пулсиращ.
Още само веднъж...ме спаси!*

МАРА САВОВА ЛЮБОВ ГОЛЯМА

*Любов голяма, безкрайно истинска
от някъде ти се появи,
без дори да съм те търсила
в момент, в който те бях дори отписала.*

*Изпитвала безкрайна самота
не можех отначало,
на теб да се доверя.
Ти със твоето търпение и любов безкрайна,
даряваш ме с обич всеотдайна.*

*Показа ми ти, че любовта я има,
че чувствата истински все още ги има.
Накара ме очите си да отворя
и да те погледна,
в очите твои аз да се вгледам,
любовта, че я има, там да открия.*

*Поглед вдигнах, видях —
там любовта голяма съзрях.
Сълзи потекоха от очите ми,
ти със устните си ги попи.
Един в друг погледи вперили —
ти промълви:
„Не плачи любима, а се усмихни
и благодари на любовта, че я има,
че със мен ще си винаги ти!“*

14.02.2008 г.
гр. Варна

МАРА САВОВА ЛЮБОВТА КАКВА Е...

*Любовта каква е?
Като лъч лунна светлина —
чиста, трепетно очакваща,
вдъхваща нежност и топлина!*

*Любовта какво е?
Себеотдаване, хармония, трепет
и безкрайна нежност!*

*Без любовта, човек може ли —
да живее истински?
Да съществува, без да е почувствал —
нечие топло присъствие?*

*От любовта може ли, да те боли?
Може, но тогава любовта
не е любов, а измама!*

*Любовта трябва — радост да носи,
сърцето, щастливо да тупти.
Мислите, тайни на любимия —
да можеш да чуваш.
Да дишаш с всяко негово дихание!
Любовта може всичко,
дори да събере любими —
разделени от километри разстояние!*

*Любовта, възможна ли е,
дори, когато си предаден?*

*Да възможна е,
щом със цялото си същество,
на нея си отдаден!*

14.02.2008 г.
гр. Варна

МАРА САВОВА ОТ ЗОРИ ДО МРАК...

*От зори до мрак,
в спомени живея аз.
От зори до мрак,
твоето лице да зърна искам аз.*

*От зори, щом слънцето изгрее,
твоята усмивка с мен живее.
През деня, щом стане ми тъжно,
вдъхва ми тя сили, нежно.*

*И до мрака, аз не съм сама,
щом усмивката твоя, ми е компания добра.
Когато мрака въвн погълне всичко
знам си, че едно сърце отново ще е самичко.*

*В спомените си живея аз,
от зори до мрак.
Твоето лице единствено тогава виждам.
Мракът, споменът от мен поглъща.
Затова жадувам само слънце,
за да живее в мен твоето лице!*

13.02.2008 г.
гр. Варна

МАРА САВОВА КОГАТО ПАДНЕ ЗДРАЧ

*Когато падне здрач
и всичко в мрак потъне.
Когато уличната глъч,
в тишина се превърне.
Чувам стъпките ти аз,
нейде отдалече.
Чувам аз любимият си глас
да тананика нашата песен.*

*Когато падне здрач,
ти прибираш се в дома си.
Когато стихне уличната глъч,
нежните ти думи аз дочувам.*

*Но домът в който се прибираш
не е той с мене споделен —
отдавна ти нашата любов забрави.
Думите нежни, които дочувам,
не са за мен, а за нея са те —
жената, заради която от мен се отрече.*

*От мен ти се отрече,
но с душата ми да се разделиш ти не можеш,
на тръгване ти сам изрече тез слова:
„Аз тръгвам вече, но сбогом не ти казвам,
душите ни заедно завинаги ще са ПОМНИ!“*

*Изтръгнах аз тогава,
от думите изречени така.*

*Но сега, когато на улицата ви срещам,
ти поглеждаш едва и извъръщаш глава.
И разбирам аз, че не са били,
твоите думи лъжа.*

*Затова сега искам да ти кажа:
„Стига, вече ме забрави,
аз сега се отричам от твоята душа,
ти си имаш друга любима,
а аз съм само спомен отминал!“*

*По-добре е аз това да кажа,
за да не чувам стъпките ти вече аз,
когато падне здрач.
И да не чувам, пак аз твоят глас
когато стихне уличната глъч.*

*Душата на скришно ще затворя,
за да не чува и не вижда нищо тя,
от което после да скърбя.
Живот ще дам на нови чувства,
за да забравя, че от старите боли!*

08.02.2008 г.
гр. Варна

ТОДОР КОСТАДИНОВ

БУКЕТ ОТ ЗВЕЗДИ

*За тебе вчера аз набрах
букет от звезди,
пред нищо аз не спрях
за да заблести.*

*Откраднах тайно от небето
докато Луната спеше,
украсих букета със сърцето
което някога туптеше.*

*Сто усилия положих
за да ти хареса,
душата си вложих
за тебе принцесо.*

*Но ти отдавна си далече,
отиде си от мен,
три пъти просто се отрече —
не остави даже спомен.*

*Ала си оставаш знай
моята звездичка —
ще те помня докрай
блещукаща свещичке.*

*Не те мразя, напротив —
уважавам те и те ценя,
дали ти ме мразиш —
дори да е така ще простя.*

*Букета който набрах
няма да ти подаря,
защото сега осъзнах —
на Звездичка звезди не вървят...*

*Ти си знаеш коя си, нали,
знаеш кой съм и аз?!
Надявам се сбъдваш своите мечти
без болка и с много страст...*

ТОДОР КОСТАДИНОВ КАРТИНА ОТ ДУМИ

*Четка изваяна от чувства,
бой създадени от думи,
в едно се сливат всички изкуства
и аз те рисувам със рими.*

*Слята перфектност в душата
и лист хартия за платно.
Любовта е тъй разпилята
а аз я рисувам с добро.*

*Поетична картина от рими —
сама по себе си уникална,
от съдби все тъй раними,
от болка вече банална.*

*Картина, която говори,
богата на цветове —
чрез нея сърцето се моли
баналната болка да спре!*

ТОДОР КОСТАДИНОВ

САМО СЪН

*Клепачите нежно покриват очите
и над света се спуска нощта.
Няма болка дълбока в сълзите —
понякога плачеш, но не от тъга.*

*Заспиваш спокойна на моите гърди,
в прегръдки нежни и толкова чисти.
В себе си тайно мълвя: „Остани“
и не смея да мисля за бъдните дни.*

*Скреж е покрила всяко клонче навън —
във мрачната зима света е красив,
прекрасно е всичко и сякаш насън
всеки от нас изглежда щастлив...*

* * *

*Нещо трепна и събудих се във миг,
и бях самичък в тъмнината.
Изправих се студен, безлик —
сънувал съм, събудих се от самотата.*

*И сам с пробудени спомени бях
в отдавна мъртвата душа —
в тъмното малко аз постоях
и легнах, че утре пак започва денят...*

ТОДОР КОСТАДИНОВ ВЛЮБЕНИ МЕЧЕТА

*В преспите снежни играеха
две влюбени малки мечета,
те все още не знаеха
как ще се стовари небето.*

*Усмихнати, весели те мечтаеха
една съдба как ще делят,
във себе си те не дерзаеха —
в своята обич невинно летят.*

*Красиво оцапани от снегът
и бели като него в душите,
много далеч се чува гласът,
когато в тях ги няма сълзите.*

*Тъй невинни — толкова сладки,
от човешката злоба далеч —
опознали всички нападки,
но злото разбили със меч.*

*И два силуета подскачат
в красиво кристалния сняг,
на шега те се закачат
и нямат никакъв враг.*

*Детското в себе си те
върнали с искрена любов,
споделена обич — едно сърце,
далеч от този свят суров.*

* * *

*Истинското щастие е кратко —
съдбата бързо го отнема.
Споделена ОБИЧ — тъй сладко,
но бързо болката го превзема.*

*И тези мечета след време
сенки ще бъдат в снега разтопен.
И всяко ще носи своето бреме
разделени в свят жесток и студен.*

ТОДОР КОСТАДИНОВ И СЛЕД СТО ГОДИНИ ПАК ЩЕ ТЕ ОБИЧАМ

На Бубка

*Ако някога почувташ мъничко тъга
и стори ти се, че светът е тъй студен —
в мислите си ти хвани ме за ръка,
прегърни ме нежно с дъх стаен...*

*Мъничко самотна ако се почувташ ти,
ако нещо кара в теб да заболи —
потърси ме в спомените стари сладки,
потърси ме във душевните тетрадки...*

*Ако нещо във живота някога те нарани
просто тихо, мълчаливо мене си спомни,
и във този миг твоето сърце ще озари
моята милувка за да избърше твоите сълзи...*

*Ще почувташ любовта ми неостаряваща
и страстта неспирно изпепеляваща.
Колко силно те обичам ще си спомниш —
и след сто години пак ще си припомниш...*

*Знаеш как сърцето ми за теб гори,
как даряваш с въздух моите гърди —*

ОБИЧАМ ТЕ ти казвам в настоящите си дни
и след сто години пак ще те обичам ти помни...

*Няма никога да стихне моята любов,
независимо дали живота ми ще е суров —
Нищичко в света неще пречупи
туй що със нищичко не може да се купи...*

*Времето и днес и утре пак ще е безсилно
към туй което ти в душата ми роди,
за пространството дори ще бъде непосилно
моята любов към теб да изпепели...*

*Ако някога в душата си почувташ самота
и чрез спомена за мен запалиш ти искра —
Аз ще чуя в мене твоята молба
и при теб ще дойда бързо дори от края на света.*

*И пак ще те целувам — тихо, нежно,
и ще те обгръщам с искрената си любов,
и леко — бавничко, дори небрежно
ще забравиш, че света понякога е тъй суров...*

ОРЛИН ГРАДЕВСКИ

НЕ ЗНАМ

*Не знам защо,
не знам как,
не знам какво
и с кого.
Не знам кой съм,
не знам отговорите на въпросите,
не знам дали съм готов,
не знам мога ли да се справя,
не знам ще успея ли,
не знам утре какво ще е,
не знам днес защо не е,
не знам,
но искам да знам!
Аз знам само едно:
живея, за да се наслажда
на всяка минута от този живот,
живея, за да знам
дали утре ще е като днес,
живея с мисълта за мига,
за настоящето,
за сега.
Това го знам!*

ОРЛИН ГРАДЕВСКИ

КРАЯТ!

*Това е краят на една кариера,
краят на един неизживян живот,
краят на всичко,
на всичките цели и несбъднати мечти.
Краят! Ето го! Идва!*

*Това е краят на един неразгадан живот,
краят на неоткритите отговори,
краят на всичко, към което се стремях
и за което живях.
Краят! Ето го! Вече е тук!*

Това е краят на всичко!

*Просто за един миг преобърна живота ми,
остави ме в самота, неоткрита душевност,
и много скръб и тъга.
Вече не мисля за нищо!*

*Ни за кариера, ни за живот,
а най-малко за сбъдване на мечти
и осъществяване на цели.
Всичко в мен е пусто
и умът, и сърцето, и душата...
Краят! Ето го! Отмина!*

ОРЛИН ГРАДЕВСКИ „НЯМАМ СИЛИ“

*Не мога да понеса
тази болка,
тази ненавист
и неприязн,
която виждам в очите ти!*

*Не мога да понеса
пренебрежението,
неискреността
и лицемерието,
което виждам в делата ти!*

*Не мога да понеса
тази раздяла,
тази пропаст между нас,
която всъщност.....как се появи?*

*Не мога да понеса
студеният ти поглед,
безчувствените думи,
които искрят от теб.*

*Не мога да понеса
всичко това,
вече нямам сили,
нямам и желание,
това е краят!*

ОРЛИН ГРАДЕВСКИ ДО КОГА

*Болка!
Мъка!
Тъга!
Лъжи!
Измами!
Беди!
Търпя,
нося на гърба!
Задръства се моето сърце,
сълзи рони моето лице,
гняв се вижда в огледалото на живота ми,
несправедливостта си личи,
унижението се търпи,
убидите също и те така,
но до кога!*

ОРЛИН ГРАДЕВСКИ МРАЗЯ — ОБИЧАМ

*Мразя те за това,
което ми причиняваш всеки ден,
мразя те за това,
че не си до мен,
мразя те,
но обичам те също така,
както не съм обичал до сега.*

*Мразя те за това,
че те обичам,
мразя те за това,
че ме караш да не спя,
мразя те за това,
че си с друг,
че не си с мен,
че не си край мен,
мразя те — ОБИЧАМ ТЕ!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.